

Lublin, 2010 – 03 -01

WOJEWODA LUBELSKI

NK.II.0911/83/10

Rozstrzygnięcie nadzorcze

stwierdzające nieważność uchwały Rady Miasta Lublin Nr 937/XXXVIII/2010 z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie zmiany uchwały nr 259/XVIII/99 Rady Miasta Lublin z dnia 16 grudnia 1999 r. dotyczącej wprowadzenia dodatkowego oznaczenia taksówek osobowych zarejestrowanych na terenie miasta Lublina.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miasta Lublin Nr 937/XXXVIII/2010 z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie zmiany uchwały nr 259/XVIII/99 Rady Miasta Lublin z dnia 16 grudnia 1999 r. dotyczącej wprowadzenia dodatkowego oznaczenia taksówek osobowych zarejestrowanych na terenie miasta Lublina.

Uzasadnienie

Uchwała nr 937/XXXVII/2010 została doręczona organowi nadzoru dnia 4 lutego 2010 r.

Przedmiotową uchwałą Rada Miasta Lublin wprowadziła regulację zabraniającą umieszczania na przednich drzwiach lub na szybach tylnych

drzwi pojazdu, na których umieszczono emblemat z numerem bocznym taksówki określony w § 2 pkt 1, innych napisów, oznaczeń, rysunków i reklam. Nie dotyczy to cennika usług za przejazd określonego w § 2 pkt 2.

W ocenie organu nadzoru powyższe unormowania wykraczają poza zakres przyznanego radzie upoważnienia ustawowego, a zatem zostały przyjęte bez podstawy prawnej.

Zgodnie z brzmieniem powołanego w podstawie uchwały art. 15 ust. 7 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 r. nr 50, poz. 601 ze zm.) rada gminy (Rada miasta stołecznego Warszawy) może wprowadzić obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek.

Zakres tego upoważnienia jest, jak się podkreśla w orzecznictwie dosyć szeroki, albowiem „*nałożenie obowiązku wymaga nie tylko określenia jego przedmiotu, lecz również sposobu jego wykonywania*” (zob. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2008 r. sygn. akt. II GSK 49/08), niemniej jednak z brzmienia delegacji ustawowej nie wynika dopuszczalność wprowadzania jakichkolwiek ograniczeń uniemożliwiających umieszczanie na drzwiach pojazdu „*innych napisów, oznaczeń rysunków i reklam*”.

W świetle utrwalonego orzecznictwa sądowno-administracyjnego uchwały organów samorządu terytorialnego muszą być podejmowane wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Uchwała rady gminy, jako akt prawa miejscowego, może normować jedynie te sprawy, które zostały jej przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym. Akt prawa miejscowego nie może wykraczać poza zakres spraw określonych w tzw. upoważnieniu, nawet wtedy, gdyby służyło to wykonaniu ustawy i było uzasadnione względami słuszności, celowości gospodarczej czy społecznej. Przepis udzielający kompetencji prawodawczej podlega wykładni dosłownej, a zatem nie może być interpretowany w żadnym razie rozszerzająco. Każde wykroczenie poza zakres udzielonego upoważnienia, stanowi naruszenie normy upoważniającej i zarazem konstytucyjnych warunków legalności aktu wykonawczego.

Rada Miasta musi *treść swoich regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego jej upoważnienia i przysługujących kompetencji, wynikających z ich zadań, a w razie wątpliwości co do zakresu tego upoważnienia wyjaśnić te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej.* (por. wyrok NSA z 26 V 1992 r., SA/Wr 310/92 "Wspólnota" 1993, nr 2, s. 21, wyrok NSA z 16 XII 1996 r., SA/Kr 1377/96 "Wokanda" 1997, nr 7, s. 39).

Działalność gospodarcza z zakresu transportu drogowego podlega reglamentacji na mocy art. 75 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807). Fakt, że działalność w powyższym zakresie ma charakter licencjonowany, w powiązaniu z możliwością nałożenia przez radę dodatkowych obowiązków odnoszących się do wyposażenia taksówek jest ograniczeniem swobody działalności gospodarczej. Wszelkie przepisy wywołujące ten skutek muszą być interpretowane ściśle, a nie w sposób rozszerzający. Dlatego też nie można domniemywać ich istnienia ani ich wyprowadzać w drodze rozumowania a contrario.

Niedopuszczalne jest zatem kształtowanie przez radę gminy praw i obowiązków jednostki jeżeli nie ma ku temu wyraźnych podstaw prawnych.

Należy mieć na względzie, że ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny (art. 22 Konstytucji).

Wychodząc poza zakres przyznanych kompetencji organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego musi się liczyć z zarzutem naruszenia tej konstytucyjnej zasady.

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności uchwały Nr 937/XXXVIII/2010, jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Wz. Wojewody Lubelskiego

Henryka Strojnowska

Wicewojewoda

Otrzymują:

- 1) Prezydent Miasta Lublin
- 2) Przewodniczący Rady Miasta Lublin